

ЛИЧИ СИН
Дж. Закари Пайк

ЛИЧИ СИН

Вага за тъмните негалоѝ

КНИГА ВТОРА

Дж. Закари Пайк

Артлайн Студиос
София, 2022

J. Zachary Pike
SON OF A LICHE
Copyright © 2018 J. Zachary Pike
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ЛИЧИ СИН

2022 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Дж. Закари Пайк

Превод: © 2022 Ивелина Минчева-Бобадова

Редактор и коректор: Полина Павлинова

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-273-3

На родителите ми. Писането за ужасни родители ме накара да оценя готините, а моите винаги са били просто върхът. Благодаря ви.

Пролог

Гарванът се настрои за обяг насред Долчините.

В качеството си на птица, гарванът нямаше как да има представа какво точно представляват Долчините – той виждаше само едно огромно каменно гнездо, построено от розовите и кафявите маймуни, които бяха плъзнали по земята. Цялата концепция за крепост, камо ли за укрепление от ключова значимост за контрола над тесен планински проход, напълно му убягваше.

Въпреки всичко, като представител на род Врани, той беше умна птица, доколкото беше възможно за едно пернато. Заедно с по-голямата част от ятото си той беше научил, че многобройните групи от светло- и тъмнозелени маймуни оставят храна след себе си, особено когато са облечени в лъскава премяна и носят остри предмети.

А шайката от зелени маймуни там долу, или с други думи орките и гоблините – макар че тези названия не бяха познати на гарвана, бяха оправдали очакванията му. Битката беше приключила и сега пред крепостните стени победителите, от своя страна, натрупваха жертвите на импровизирани кладви, издигнати от стари мебели, и подреждаха принадлежностите на загиналите покрай мрачните купчини трупове.

Гарванът имаше ограничени познания относно церемониалната кремация. От негова гледна точка тези странни маймуни похабяваха храната, като я захвърляха в някакви безумно стъкмени огньове. Но това не беше от значение

сега. Окаяните тела на розовите маймуни все още лежах на открито в очакване на гарвана и ятото му.

Отне им по-дълго, отколкото му се искаше, но най-накрая зелените маймуни приключиха с изгарянето на мъртвите си събратя, след което потеглиха наголу по планинския път с гръмовен тътен в стегнати масивни редици, насочвайки се към гората под тях. И оставиха след себе си, поне по скромните сметки на пернатото, храна за поне една седмица.

Гарванът подбираше отдалече хапването си, докато нашествениците се изтегляха, но изчака да се отдалечат на достатъчно голямо разстояние, преди да се понесе плавно към земята до една едра розова маймуна с лъскава броня на гърдите и огромна брадва, забита централно в черепа ѝ. Огледа я обстойно, преди да си хареса точното място, като му се наложи и да изпъди с грачене една врана, която не спираше да се присламчва. Веднага след това гарванът се нахвърли да разкъсва мъртвата плът. За зла участ обаче тъкмо в този момент, противно на всички очаквания и закони на природата, трупът се надигна до седеж.

Гарванът запляска с криле и полетя, крякайки срещу несъобразителния си обяд, който започна да стене и след малко се изправи на крака. Едно след друго из целия двор започнаха да се надигат още тела, принуждавайки ятото стъписани грабливи птици да отлети високо в небето.

– Моооозък... – изрева мъртвецът, докато се олюляваше на крака. – Мооооозъък!

– Позволете, моля – обади се друг ходещ труп, който се приближи и изгърпа бойната брадва от главата на стенищия. – Така по-добре ли е?

– Ох, да! Благодаря ви – промълви другият войник. – Не е лесно да се разхождаш със забита в мозъка ти брадва...

– Така и предположих – отвърна услужливото зомби. – Би трябвало вече да се чувствате по-добре, така че нека да вървим.

– Да – отвърна другото зомби, почесвайки се по брадичката. След това вдигна свободната си ръка към ухото си, като че ли се напрягаше да чуе някакъв загадъчен шум,

или просто да задържи главата си да не се разпадне. – Да, по-добре да тръгваме.

– Интересно, че заговорихте за мозъци – подхвърли второто зомби, докато се търпеха към портите.

– И защо? – попита първото.

– Ами, и аз тъкмо за мозъци се бях замислил... – отвърна второто, като притисна ръка към стомаха си, подтикнато от глад, или просто от нуждата да задържи вътрешностите си да не изтекат от корема му. – Всъщност дори ми е някак трудно да мисля за каквото и да е било друго.

– Наистина, така като го споменавате, има нещо примамливо в тях – съгласи си първото.

И така, двете зомбита се присъединиха към тълпата немъртви, които се поклащаха, насочили се към портите на Долчините, подканени от някакъв недоловим зов, като оставиха един подчертано слисан... и гладен гарван загърба си.

Глава 1

Горм се взираше в останките от погребалната клада. Вятърът навяваше сняг върху обгореното дърво, покривайки с мраз овъглените останки. Същият този вятър, който след това понесе пепелта от изкопа и я разпръсна по наизбегените склонове на Високите планини, където тя образува сиви пътеки, виещи се причудливо върху камъни и сняг. А разпилените сажди се смесваха с прахта от останалите клади, пръснати около цялата крепост.

– Била е Червената орда – отбеляза Бърт, потрепервайки в студа.

Както при почти всеки полугнол, и неговото тяло беше покрито с кучешка козина, но тъй като беше кободг, неговата се разполагаше по спорадични участъци на торса и не предоставяше на дребното му дълго и тънко телце кой знае каква защита срещу студа. Той се загърна плътно в парчето скъсано одеяло, което си беше задигнал сам, и вдигна поглед към Горм с изцъклени очи.

– И откъде си толкова сигурен? – попита Горм, взирайки се в овъглените кости, стърчащи сред останките от огъня, но по тях нямаше никакви знаци, които да подсказват на кого са принадлежали.

Бърт погаде един нокът от одеялото си и посочи към наниз мъниста, окачени наред оръжията, джунджуриите и дърворезбите, пръснати за украса около церемониалната клада.

– Виждаш ли сложната комбинация от цветове в тази огърлица? – отвърна с въпрос той.

Горм извърна поглед.

– Гледам...

– Забележи как се съвместяват различните отенъци... – продължи Бърт.

Горм въздъхна.

– Цялата е червена.

– Не думай! Тогава, предполагам, е много вероятно да е била тъкмо трижди проклетата Червена орда! – сонна се коболдът.

– От кое племе са тогава? – попита Горм.

– Не са от никакво племе. Това е Червената орда!

При постъпването си в безкрайните редици на Червената орда всеки един Помрачен, всяко чудовище, се отричаше от своята предходна идентичност. Макар че след падането на Кървокорен за всички бивши Притежатели на документи на цивилни или ПДЦ-та, които биваха лишени от документите си – било то доброволно или насилствено, загубата на самоличността се оказваше една нищожна цена, която се налагаше да заплатят в името на оцеляването си. Самото движение първоначално беше съвсем мирно настроено, но и прекалено малобройно да може да си позволи каквото и да било друго, ала племената на Помрачените се понасяха едно подир друго от червения прилив и то скоро придоби увереност в силите си. Понастоящем Червената орда провеждаше периодични нашествия насред Свободните земи, разграбвайки малки села или обирайки търговците по пътя си.

Горм въздъхна и ритна овъглените останки. Беше чул да се носи слух, че и племето Гуз'Варда се е присъединило към редиците на Червената орда, но други източници твърдяха, че племето на Зуртрака е устояло на влиянието им. Във времена като сегашните обаче, в които клюките се продаваха на килограм за сребърен шиллинг, той не можеше да си позволи да се доверява на каквато и да е информация, неподкрепена от солидни доказателства и факти.

– Знаеш какво имам предвид. Чудя се кои ли са били, преди да се присъединят към Ордата?

Бърт се взря намръщено в издялканите тотеми и зъбите, пръснати по земята наоколо.

– Хм-м... имаме гнолове, едно или две семейства коболди... и цял клан гоблини, макар че те пък никога не са ми били много ясни. А, виждаш ли онези тотеми от челюсти с изгълбани завъртулки по тях? Орките са били от Забба'Нуктар – племето на Великите бради.

– Тоест не са били от Гуз'Варда... – въздъхна Горм, макар че сам не знаеше гали въздиша от огорчение, че така и не можеха да открият орките от племето на Зуртрака, или от облекчение, че може би те все още не се бяха присъединили към Червената орда.

– Ей, ако мислиш да се навърташ още тук, за да правиш очевидни заключения, поне дай да се пъкна пак вътре – изръмжа коболдът. – Измръзнаха ми мустаците и да не казвам още какво, че винаги се наежваш, като заговорят за...

– Добре, разбрах. Влизай обратно в чантата – заяви Горм с въздишка, като свали раницата от гърба си. – И никакво пушене вътре. Ако вземеш да ми я запалиш, не разполагам с резервна.

– Ще внимавам – отбеляза Бърт, като се мушна в раницата на Горм. – Ама от мен да знаеш, че не без причина околността се нарича „Свободните земи“.

– Умирисваш ми всички грехи!

– Така ли било? Не по-малко от теб самия обаче – заяви Бърт и дръпна връвта, за да се затвори вътре. В раницата заускря светлинка, а през плата започна да се процежда дим от лула.

Горм прокле наум твърдоглавия Помрачен и евтиния му тютюн, докато наместваше раницата си на рамене. Той грабна огърлицата от червени мъниста и се насочи обратно към крепостта в Долчините.

Дългогодишна традиция в Свободните земи беше дори наред това отдалечено кътче земя да бъде осигурен един отряд знаменосци, който да следи за нашественици от югоизток. С годините усамотената крепост си беше спечелила слава на скучна и не особено оживена месторабота. Но, вглеждайки се в овъглениите и изкривени порти на входа ѝ, Горм предполагаше, че последните ѝ защитници вероятно биха предпочели да си беше останала тъкмо такава.

На стената точно до портата на старинно копие беше забучен дъвен скелет. Липсваха му ръце и глава, а избелелите кости едва се загържаха от парцаливите грехи и втвърдените сухожилия да не се разпаднат, докато тракаха на вятъра. А в някакъв момент във времето някой сърдит войник се беше погрижил да зачука с пирон към гръдния кош на мъртвеца дървена табелка с надпис: „НАДЕЖДА ВСЯКА ТУКА ОСТАВЕТЕ, ВСИЧКИ ВИЙ, ЗАТОЧЕНИ СРЕД ТАЗИ КРЕПОСТ“.

Горм подмина Гайст по пътя си към укреплението. Майсторът на оръжието беше облечен от глава до пети в черна кожа и се отличавахе с тъмния загар, характерен за Южната империя. Джуджето като нищо щеше да го подмине, взел го за някаква сянка, ако не го беше издал тъмночервеният шал, увит около врата му.

– Я, Гайст – изрече Горм. – Останалите още ли оглеждат?

Погледът на Гайст се отмести за секунда към двора на крепостта, преди отново да се върне към планинските върхове. Не беше точно отговор според общоприетите стандарти, но от гледна точка на този конкретен майстор на оръжието си беше направо приветлив отклик.

– Благодаря – отвърна Горм и се запъти навътре.

Останалите герои бяха стъкмили импровизирано огнище за готвене в средата на тънещия в руини двор. Бяха насядали по пръснатите по земята камъни и свлечени греди в очакване на вечерята си. Горм се готвеше да кръгаче им, където Кайта бъркаше някаква сивкава къкреща течност в очукана тенджерка.

– Мирише... ядивно – отбеляза джуджето.

– Колко мило от твоя страна – отвърна намусено Кайта, докато издърпваше лъжицата от лепкавата смес, която се опитваше да ѝ я отнеме. – Оценявам го.

Животът ѝ на рейнджър я беше подготвил за прогължители пътешествия из дивата природа, а отреденото ѝ по рождение царско достойнство на елфическа принцеса ѝ позволяваше да изглежда елегантно наред всякаква обстановка. Беше завързала златистокестенявите си коси на висока спретната опашка, а от лицето ѝ струеше

светлина, макар и малко по-замъглена от обичайното. А доспехите ѝ – зелена кожа, нефрит и предпазни ръкави – бяха лъскави и новички, като че ли току-що задигнати от подземието на някой замък.

– Какво готвиш всъщност? – Самодоволната усмивка на Хералдин Звѣнкѣнс изви игриво мустаците му.

Широкополата му шапка беше орѣфана по рѣба, а яркожълтите и пурпурночервени окраски на одеждите му бяха придобили сивкав и рѣждивокафѣв оттенѣк, но бардът под тези дрехи, за жалост, си беше все същият дори след повече от година бягство под открито небе.

– Каквото успях да събера от килера с провизии – заяви Кайта.

– Мислех си, че Помрачените са заграбили всичко от килера? – обади се Ларуна Трулон, като затвори книгата, която държеше в ръце.

Рубиненочервените и златисти отсенки на подгъва на безупречната ѝ оранжева мантия заблещукаха, когато се надигна да се изправи. Одеждите на един маг засвидетелстваха ранга му и магическата им прелест винаги им придаваше спретнат и чист вид. Жената, която носеше тази мантия, обаче не беше поддръжник на подобни магии и годината, прекарана в бягство от закона, си беше казала тежката дума върху тях. Гарваново-черните ѝ коси се спускаха сплъстени около красивото ѝ лице, в което се четеше строгост.

– Ошушкали са ги – потвърди Джин Ур’Маян.

Животът на пътя се беше отразил най-нелицеприятно тъкмо на ноктоманта, чийто организъм бе най-добре пригоден към четене на литература насред тъмни, затворени пространства. Грижливо поддържаната му козя брадичка беше завзета от пѣплеца по цялото му лице рядка брада. А гладко обрѣснатата му глава беше покрита с четина, сред която зееше плешиво петно.

– Няма оставени и една щайга или варел там долу.

– Точно така – потвърди Кайта. – И плѣховете нямаше вече къде да се крият.

Горм се взря в кѣкрещата тенджерата и сви рамене.

– И по-гадни работи съм ял.

Кайта загреба черпак от мътната гъста течност с мрачно изражение.

– По-гадното е тъкмо тук вътре.

Разправят, че необходимостта е майката на всички изобретения. В същия дух и отчаянието е бащата на всички компромиси, паниката е сестрата на прибързаната импровизация, а безнадеждността е втори братовчед на тихата апатия. В този ред на мисли сегашната им вечеря беше една тягостна семейна сбирка.

Бившите герои се хранеха наред с мрачна тишина, във вътрешна борба с гнетящи мисли и очевидна борба със зловредното ястие. Колкото повече изяждаше Горм от порцията си, толкова по-ясно той виждаше отражението си в тенекената купичка, от която гребеше. Дългата му червена брада беше орфана по краищата, кожата му беше задебеляла и осеяна с белези, а под очите му имаше тъмни кръгове, резултат от продължителния безсънен преход през планината, но за него не беше нещо необичайно да се вижда в такова немарливо състояние. Горм се беше скитал дълги години безпътен и беше прекарал не една или две вечери по крайпътните канавки още преди да се срещне с когото и да от настоящите си спътници.

И все пак в изражението му имаше нещо различно. Някаква искра или светлинка в погледа му беше угаснала и той като че ли приличаше по-скоро на сянка на предишното си аз. Тъкмо тази мисъл, придружена от опасно бунтуване на червата му, го принуди да остави зловонното си ядене настрана и да се опита да даде тон за някакъв разговор.

– Някой да е намерил нещо добро?

– Струва ми се, че току-що изядохме по-голямата част от него – отбеляза Джин.

– Как беше при теб и Бърт? – попита Кайта.

Горм въздъхна.

– Намерихме следи, доказващи, че не са били Гуз'Варда.

Останалите приключенци поклатиха безмълвно глави, като само Хералдин нададе стон.

– Тоест сме се катерили чак дотук за едното нищо?

– Е, поне знаем още едно място, където ги няма – подхвърли Горм.

– Знаем вече госта такива места – намеси се Ларуна.

– Не се ли сецаме за някъде другаде, където можем да ги потърсим? – попита Хералдин.

– Нямахте да дойдем чак до Долчините, ако се сецахме – заяви Горм. – С Бърт ще трябва да съберем повече информация.

– Лесно е да се каже – обади се Бърт, като се изтегна пред огъня, докато си човъркаше по зъбите с клечка. – Хората говорят и започва да ми се носи лоша слава.

– Че задаваш твърде много въпроси? – недоумяваше Хералдин.

– Ъм... по-скоро че съм обвързан по някакъв начин с вас – отвърна Бърт. – Хората трудно склоняват да окажат помощ на когото и да е от Озарените, но за вас важи с двойна сила.

– Толкова ли е зле положението? – зачуди се Ларуна.

– Разбира се – потвърди коболдът. – Смятат ви за единствени виновници за случилото се в Кървокорен. А тъй като набедиха орките за смъртта на Нилн, от Гилдията станаха още по-настървени в отнемането на документите на ПДЦ-та. Защо, мислите, информацията струва все по-скъпо, когато тръгна да разпитвам?

– Честно казано, просто предполагах, че ти си прибирал по-голямата част от златото – отбеляза Джин.

– Не твърдя обратното – заяви Бърт, свивайки рамене. – Само че с лошата слава, която ви се носи навред, при всеки гнол или гоблин, с когото разговарям, се изисква сериозна доза, ъм, убеждаване да се разприказва за Гуз'Варда. От Червената орда дори си имат прякор за вас.

– И са го измислили специално за нас? – учуди се Джин.

– О, да. Наричат ви *barg'hegga spi'nix'hest* – обясни Бърт. – Което в груб превод означава „куче, което се сприятелява с теб само за да се опита да те убие“.

– Ах... – обади се Кайта.

– Като предател, но без канка достойнство – гоуточни Бърт.

– Да, схванахме идеята, благодаря ти – обади се Горм.

– Е, надявам се, че не сте живели в заблуда досега, че някой Помрачен все още ви харесва – отбеляза коболдът. – Не казвам, че и от тяхна страна е редно, но пък на някои от вас им се носеше славата на убийци на Помрачени още преди да се запознаят с племето Гуз’Варда, нали, Огнена брада? Орките поначало знаеха, че поемат голям риск, като ти гласуват доверие и тъкмо когато изглеждаше, че си оправдал добрите им намерения, по-голямата част от племето беше затрито от лицето на Зем. Ето такива неща вдигат все повече цената на информацията и ми се струва, че вече няма да можете да си я позволявате така лесно.

– Ако можехме да си позволяваме лесно каквото и да било, нямаше да ядем боклук – отбеляза Ларуна, докато ръчкаше гозбата си с лъжицата си. Тя избълбука в отговор.

Горм изсумтя и се вгледа отново в манджата си.

– Може би е крайно време да променим стратегията си – заяви Хералдин. – С други думи, да си измислим някаква.

– Не пак с тия... – Горм остави лъжицата в купата си. – Дойде ми до гуша от едни и същи приказки.

– И аз се чувствам точно по същия начин, приятелю – отвърна бардът. – Може би е крайно време да ни чуеш. Всички искаме да помогнем на племето Гуз’Варда, но няма да постигнем много, като скитаме из пуцинаците и обираме останките след плячкосаното от орки. Може би ако се докажем, ще намерим начин да разговаряме с някой местен лорд или някоя знатна дама относно установяването на дипломатически отношения с орките. Може дори да се намери място за тях в Империята.

– А като имаме предвид фактите, а именно, че крал Хандор ни иска мъртви, от Гилдията на героите ни обявиха за предатели и някой не спира да изпраща наемни убийци по петите ни, за да ни очистят, как по-точно предлагаш да се докажем, а? – попита го Горм.

– Има колкото искаш наемнически шайки в пиратските градчета по Високите брегове – заяви Ларуна. – Ще приемат с отворени обятия група бивши герои от Гилдията с нашите квалификации.

– Ще можем да започнем на чисто – каза Кайта.
Горм хвърли подозрителен поглед на жената елф.
– Тоест вече сте обсъждали тази идея?
По лицето на Кайта пробягна вина.
– Дискутирахме какви варианти имаме...
– И какви са другите? – попита джуджето.
– Явно да умрем от глад наред някой пущинак – оба-
ди се Джин, като остави настрана почти пълната си
чиния.

Горм поклати глава.

– Не се отказвам така лесно аз. Освен това не мисля,
че е редно да изоставим орките само за да отидем да си
търсим късмета в някое пиратско градче.

– По-скоро да търсим начин да оцелеем – поправи го
Хералдин.

– Просто нищо не върви както трябва напоследък –
намеси се Кайта. – Може би трябва всеки да направи
компромис.

– Има неща, с които не бива да се правят компроми-
си – изрева през зъби Горм.

Хералдин погнесе чинията си към него.

– Може би тогава искаш допълнителна порция от ми-
шия ни специалитет? Да си похапваш, докато ни изнасяш
лекция по морал.

– Аз... – започна Горм, но веднага замлъкна, свел раз-
сеяно поглед към чинията с предполагаема храна, която
бълбукаше. – Не знам – призна си той. – Нали трябва да
не спираме да пътуваме в търсене на справедливостта,
да защитаваме по-слабите от нас...

– И пак ще го правим – отбеляза Кайта.

– Само че на хонорар – добави Хералдин.

– И вероятно с огън, покрай който да поседнем да се
стоплим – намеси се и Бърт.

– И ти ли, Бърт? – Горм усещаше как мисията им
започва да се изплъзва през пръстите, а честно казано, и
той самият като че ли отпуснаше хватката си върху нея. –
Ами дългът ни да пазим онези в беда? Да защитаваме
нуждаещите се?

– Пак можем да им помагаме, ако попагнем на тях – обаги се Джин.

– Не бихме обърнали гръб на никого, който се нуждае от помощта ни – съгласи се Ларуна. – Може и да бъдем наемници по професия, но винаги ще си останем герои по душа.

– Убиването на хора е работа по задължение. Спасяването на невинни е страст, горяща в сърцето – каза Хералдин.

– И пак ще намерим начин да помогнем на орките – обясни Кайта. – Не ги изоставяме.

– Точно така – добави Бърт. – Просто търсим възможности да продължим напред.

Горм се изправи и метна раницата си на рамо.

– Дайте ми малко време на помисля – подвикна той, докато се отдалечаваеше към портите.

– Не виждам какво толкова има да го мислиш – гочу се гласът на Джин. – Не е като да имаме друг избор.

– Тъкмо с това трябва да се примирим – обясни Хералдин на магьосника.

Мирът е сложна за разбиране концепция за мнозина Помрачени. В езика им не съществува дума за това понятие, а най-близкият термин в езика на орките и гоблините, изразяващ тази концепция, е някак тромавото *dapitto'noddin appa'dad*, което в груб превод би означавало „кратък перюд от време между две битки“.

Тази езикова приумица превръщаше молитвите за мир в дълъг и странен процес за един орк, но това не спираше Ашерзу Гуз'Варда да се моли. Жената орк прекара по-голямата част от следобедата си във вътрешността на избелената си със сол колиба, стиснала силно между дланите си свещения си предмет и нашепваща молби към джуджешкия бог, който никога не ѝ проговаряше. Пръстите ѝ се движеха по сребърния ѝ амулет, изработен във формата на лунен молец, докато не го почувства затоплен в ръката си.

Десетки овчи кожи с награскани по тях графики и таблици бяха пръснати по грубите мебели в колибата.

Във всяко едно друго утро вниманието ѝ щеше да е напълно завзето от тях, но не и в този ден. Днес те нямаша никакво значение за нея. Улисана в молитви, тя беше пропуснала храненето по пладне и беше на път да пропусне и вечерното, ако Йорук не се беше появил да почука на грубата колона от бор точно пред стаята ѝ.

– *Хиляди извинения за притеснението, милейди, но трябва да се храните* – обади се мъдрецът.

– *Има ли някакви новини?* – попита Ашерзу, преструвайки се, че не е чула забележката на съветника си.

– *Има печено прасе. Предполагам, че ще свършиш работа?* – изрече Йорук нежно, докато пристъпваше през завесата от мъниста и зъби, която служеше за врата към стаята ѝ.

– *Как бих могла да се храня, като най-големият ми брат е в смъртна опасност?* – недоумяваше Ашерзу.

– *Като се доверите на силата и могъществото на нашия вожд. Чар пое по своя път. И ние трябва да намерим нашия, който да ни отведе напред.*

– *Единственият път пред Чар винаги е бил само неговият собствен* – отвърна Ашерзу.

Най-големият ѝ брат и първороден син на вождата Зуртрака Гуз'Варда открай време беше всеизвестен с твърдоглавието и избухливостта си. Въпреки всичко обаче, когато Озарените сринаха го основа родния им Кървокорен и убиха вожд Зуртрака, Чар беше този, който организира събирането на свещените съкровища на орките от техния Върховен трезор, застана начело на голяма част от племето им заедно с многочислени редици Помрачени и ги повеле доведе към безопасност. И за този свой героизъм и мощ, братът на Ашерзу беше назначен за новия вожд на племето. Чар обаче не беше наследил мъдростта на баща им и продължи да действа все така прибързано и самонадеяно. Изобщо не биваше да дава нареждането за последния лов, който бяха предприели, още повече да се наема да го поведе. В стомаха на Ашерзу зейна бездънна яма, в мига, в който зърна как бойната му дружина се завръща от лов през портите на гвореца, но без него. И оттогава тази бездна не искаше и не можеше да се затвори.

Йорук постави костеливата си ръка на рамото ѝ и изпробва друг подход.

– *Най-малкият ви брат се храни.*

– *Трудно ми е да си представя ситуация, в която Дарак отказва да се храни – отбеляза Ашерзу, а бивните ѝ потрепнаха в неволна усмивка. – Няма да го карам да чака повече. Само да си сложи мънистата.*

– *Чакам ви там, милейди* – Йорук се поклони и се оттегли.

Ашерзу сложи две огърлици от зелени и оранжеви мъниста около врата си – любимите цветове на баща ѝ, цветовете на мира и търговията. Към тях прибави и огърлица от виолетови и жълти мъниста – личните ѝ предпочитания и символи на мъдростта и знанието. Следваше един наниз от сини върху черни и жълти мъниста – цветовете, олицетворяващи пируването с някой клан или племе. Най-сетне завърши тоалета си с няколко червени мъниста, втъкнати в синьо-черните си коси – за да зарадва съветниците на Чар, а и защото ѝ харесваше как ѝ стоят.

Тя пристъпи въвн от малката си дървена колиба, сгъшена между две други юрти в сенките на боровете близо до покрайнините на града. Въздухът се усещаше свеж и солен. Широки бели кръпки от пухкав сняг покриваха гората и оркското селище, но каменистият бряг оставаше гол и мокър от непрестанно разбиващите се в него вълни. Във въздуха тегнеше неизменен мраз и тя се загърна по-плътно в коприненото си наметало, докато крачеше към върховната къща.

Центърът на града представляваше едно гигантско гнездо от червени платници и мънистени въжета, окупчени като паяжини на дебелите стволове на боровите дървета. Гоблините от племето на Черния гарван им бяха съдействали в устройването на постройката и типично по гоблински бяха пристегнали шатрата твърде хлабаво и осяяли мястото с десетки непотребни допълнения: имаше например наблюдателни кули без стълби към тях, тераси, издигнати на сантиметри от земята, и различни случайни

знамена и тотеми, забодени напосоки из мястото. Постройката обаче все пак беше достатъчно голяма, за да върши добра работа на Гуз'Варда и членовете на Червената орда, с които те пътуваха, а това беше повече от достатъчно.

По-голямата част от племето вече се беше оттеглило, когато тя пристъпи напред шатрата. Скоро щеше да привърши времето за последното хранене за деня и оставаха броени часове до настъпването на залеза и момента, в който умората щеше да налегне изтощените от работа труженици. В гъното на шатрата обаче тя съзря няколко орки, насядали около малък хълм от маслинозелена плът и гарвановочерни коси. Дарак.

– Добра среща, милейди. Виждам, че сте избрали да се окичите с мънистата на старото си племе – поздравя слаб орк с голямо разстояние между предните зъби на езика на Озарените.

Мустаците и брадата му бяха къси и мазни. Главата му беше гладко обръсната, а зелената му осанка беше окичена със стотици червени мъниста, накацали по плътта му като отровни боровинки върху гол храст.

– Нося мънистата си, както народът ми ги е носел в продължение на векове, Григнот – отвърна Ашерзу и зае мястото, което Дарак ѝ предложи.

– Но времената се менят, милейди – отбеляза Григнот. – Ние от Червената орда носим само мънистата на задругата си, както е било в древни времена. Не принадлежим към никакви племена.

– Тогава мога само да ви съчувствам – отвърна Ашерзу. – Лично аз не бих могла да понеса да загубя племето си.

– Опасявам се, че всички ще бъдем изгубени, ако не се обединим – подхвърли Григнот с лукава усмивка.

– Остави я, Григнот – обади се Дарак. – Защо спорите за нищо и никакви мъниста? Толкова ли е трудно да се отнесете с взаимно уважение особено в тези трудни времена?

– Може би – отвърна Григнот и се изправи. – Предполагам обаче, че двамата имате много за обсъждане. Оставям

ви и ви желая приятна вечеря, лейди Ашерзу. Простете, велики Дарак и премъдри Йорук.

Ашерзу проследу с поглед как Григнот се измъква от шатрата, наобиколен от двете си страни от воини на Червената орда.

– И змията се плъзна сред тръстиката.

Йорук кимна, но не отвърна нищо. Строгият му поглед ѝ подсказваше, че и тя трябва да си гържи езика за гъбите. Ашерзу му се усмихна и обеща с очи, че ще има предвид този му съвет.

– Батко Чар му има доверие – намеси се Дарак. – Все пак е и един от най-висшите съветници на вожда.

– За първи път виждам мъдрец с брада – изсумтя Ашерзу.

– Батко Чар казва, че носи душата на воин – отвърна отбранително Дарак.

– Както и главата – добави Ашерзу. – Горкият Григнот има и тяло на мъдрец обаче. Така е недостоен за което и да е от двете си призвания.

– Винаги си надминавала всички ни в мъдростта и познанията си, сестричке. Нямам намерение да споря с теб. Само че вождът сам избира своя съветник и Чар се спря на Григнот – отвърна Дарак, свивайки рамене. – Не бива да поставяме под въпрос решението му.

– А пък ти винаги си бил верен, малки мой вург – подхвърли Ашерзу, като перна една от плитчиците на брадата му.

– Знам силните си страни, мъдра ми сестричке – отбеляза Дарак, като кимна към огромния боен чук, който лежеше до него на масата.

– Виж обаче докъде съветите на Григнот доведоха Чар сега – изрече Ашерзу. – Кой знае какво ще направят Озарените с брат ни, ако мисията по спасяването му се провали. Ами ако не могат да намерят Подслона на Фулген? Как ще се върнат?

Дарак поклати глава.

– Батко Чар няма да се даде така лесно – заяви той, въпреки че фактите сочеха тъкмо обратното. – Вече избихме татко, Чалу, Дердог'зу и Фрак. А батко Чар каза, че

това ще е последният му набег, преди да остави брадвата си завинаги. Не вярвам боговете да са толкова жестоки към нас.

– Не вярвам и да не са се изкушили – отвърна Ашерзу, отхапвайки част от парче сушена шунка. – В проповедите си Фрек ни учи никога да не изричаме подобни крайности, освен ако не искаме да предизвикаме събата.

– Но той няма... – гумите замряха в гърлото на Дарак.

Ашерзу се извърна към брат си – по лицето му беше изписано истинско изумление, примесено с тъга. Тя проследи погледа му, насочен към далечния край на шатрата, където тъкмо се беше вмъкнала група Помрачени. И Гризмот беше сред тях, но гледаше мрачно, а от обичайната му самодоволна усмивка нямаше и следа. Ашерзу не му обърна почти никакво внимание, защото очите ѝ се приковаха върху Фрадак – водача на мисията по спасяването на Чар. От брадата му висеше връв черни мъниста.

Стомахът ѝ се сви, а хапката ѝ падна на прашния под. Йорук ѝ казваше нещо, но гумите му не достигаха до ушите ѝ – бяха така далечни в този миг, както и целият свят около нея. Тя вече знаеше какво ще им съобщят.

Чар Гуз'Варда беше мъртъв.

– Просто ей така? – попита Дюин Полдо. – Изчезнали?

– Изкупени, накълцани и разпрогадени. Чиста работа – заяви Самел Фич, докато попиваше плътните си устни със салфетка, след което изтупа трохичките торта с ароматни поправки от наболата си брада.

Имаше умен поглед и къдрава коса, типична за полуръстовете, а елегантното му червено елече едва успяваше да обхване необичайно щедрата му обиколка.

– Така е в бизнеса.

Полдо поклати невярващо глава.

– Да, но точно „Уисгън чек“ ли? Следях цифрите. Бележеха добър ръст за инвестиционен хедж фонд.

– Да, но просто „добър“ вече не е достатъчно – отвърна Фич, свивайки рамене. – Пазарът е силен. А благодарение на Червената орда и Помрачените злосторници,